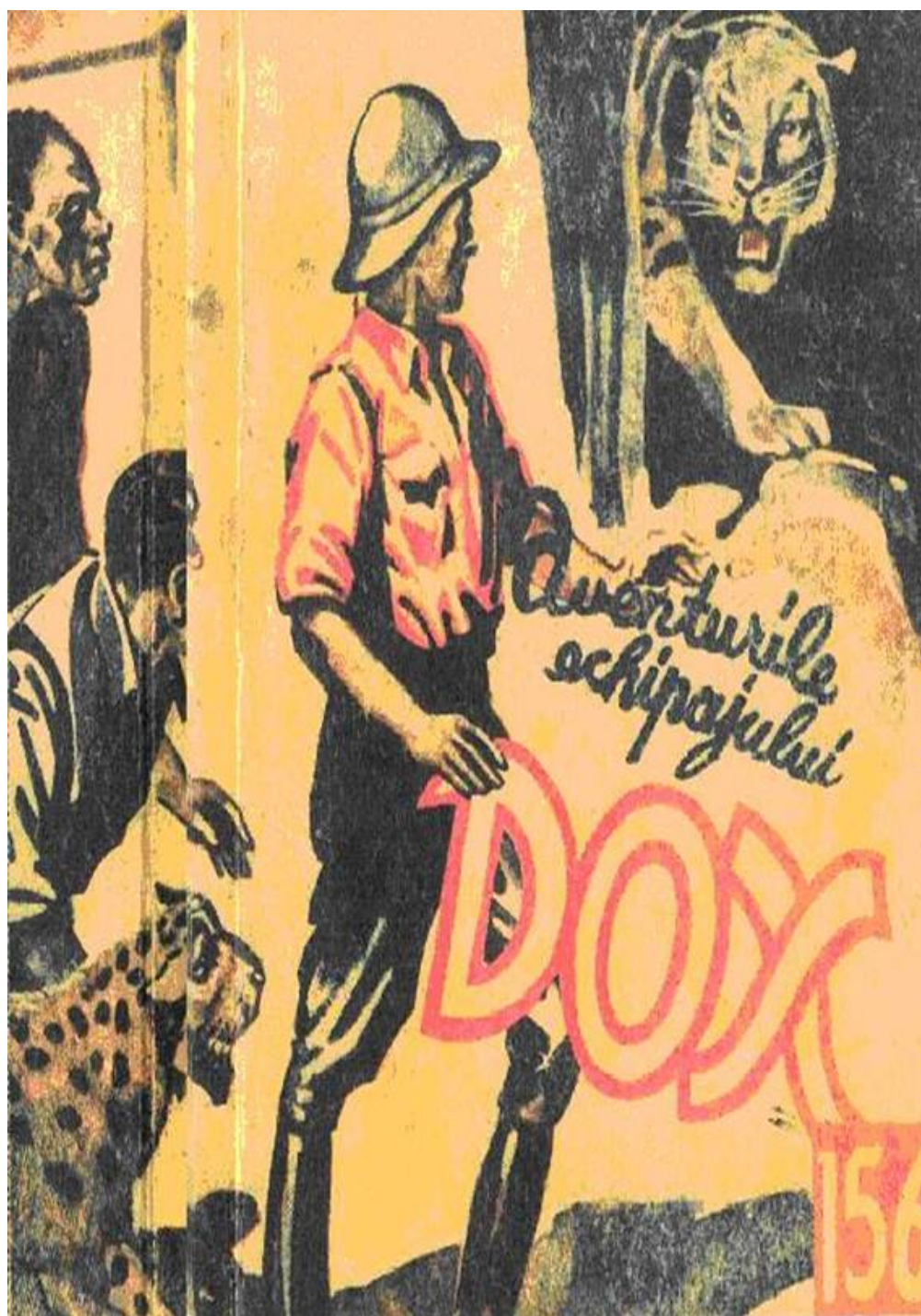

Aventurile
echipajului

DOX

156

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 156

TIGRUL RĂZBUNĂTOR

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I UN CRIMINAL FARĂ PERECHE

— **ACUM AJUNGEM LA CULBARGHA...** — asta a fost tot ce-am auzit de la Marian — își începu doctorul Bertram povestirea — apoi m-am pomenit în mijlociul unei gălăgii de parcă ar fi venit sfârșitul lumii, nu alta. Zăngănit de sticlă, trosnet de lemne, scrâșnet de fierărie.

Furăm zvârliți unul peste altul, eu mă izbii de englezul cel lung care stătea în fața mea, apoi vagonul de cale ferată se aplecă pe o parte. În țișetele de groază care răsunară acum, se amestecă scrâșnetul materialului sfărâmat, iarăși furăm zvârliți unul peste altul, încercai zadarnic să mă prind de ceva, simți cum alunecam tot mai repede pe panta înclinată — apoi căpătai o izbitură puternică în cap, mă pomenii cu greutatea căzând peste mine și pe când căutam să mă salvez, îmi pierdui cunoștința.

*
* *

Auzi nelămurit vorbe, gemete și uneori un țipăt înăbușit. Mă sili să ridic pleoapele grele, le închisei apoi repede iarăși, orbit de lumina vie care cădea într-înșii și după alte câteva încercări putui privi în jurul meu.

Zăceam într-un pat îngust de fier dintr-o sala mare. În încăpere se aflam vreo treizeci de paturi din acestea, în fiecare zăcea un om, tăcut, gemând, sau țipând.

Mă aflam la spital și acum îmi adusei aminte că trecusem printr-o catastrofă de cale ferată. Aceasta se întâmplase cu puțin înainte de Gulbargha. Marian mai avusese răgazul să rostească numele acestei stațiuni. Unde era prietenul meu? Scăpase cu viață?

Mă ridicai în capul oaselor și deși simții o durere năprasnică la cap, constatai, totuși, cu bucurie că mădulele îmi rămăseseră întregi.

Capul mi-era bandajat. Îmi spusei că rana de la cap se va vindeca repede și mă socotii fericit la gândul că scăpasem atât de ieftin.

Deodată, îl zării pe Marian, în patul de alături. De cealaltă parte îl văzui pe englezul osos, care stătuse în compartiment în fața mea.

Pongo se aflase în alt compartiment al trenului și nu-l putui descoperi în sală.

Marian se ridică și el acum în capul oaselor, îmi zâmbi și zise cu glas slab:

— Mă bucur, Robert, dacă ai scăpat atât de ieftin. M-am trezit din leșin mai de mult și am privit cum îți coseau rana. Peste câteva zile ne vom putea urma drumul. Pongo n-a fost rănit deloc, asemenea nici Maha. Amândoi au sărit pe fereastră în clipa când s-a întâmplat nenorocirea. Firește ca Pongo a luat parte cu toată hărnicia la opera de salvare și medicii povestesc că toți locuitorii din Gulbargha se întrec în laude la adresa lui.

— Am zăcut mult timp leșinat? întrebai eu. Răniții sunt toți pansați, după cum văd.

— Trei ceasuri ai zăcut – răspunse Marian – începusem să ne temem ca te-ai ales cu o comoție cerebrală. Zău, am avut m-are noroc în... nenorocirea asta.

— Au fost morți?

— Nu, numai câțiva grav răniți. Vagonul în care ne aflam noi a avut cel mai mult de suferit.

— Firește, în această privință noi ne bucurăm totdeauna de favoare – râsei eu – ciudat, zău!

— E drept, foarte ciudat – spuse Marian – umblă zvonul că e vorba de un atentat.

— Crezi... că era îndreptat împotriva noastră? întrebai, speriat. E drept că ziarele au vorbit pe larg despre aventura noastră în Bombay și au scris că plecăm cu trenul acesta spre coasta de răsărit a Indiei. Dar cine Dumnezeu poate nutri atâta ură împotriva noastră, încât să primejduiască și alte vieți nevinovate, numai ca să ne prăpădească pe noi?

— Păi dușmani ne-am cam făcut noi destui – spuse prietenul meu – câțiva sunt chiar în libertate încă și firește că vor încerca totul ca să se răzbune împotriva noastră.

— Mariane, de așa ceva nu poate fi în stare decât un criminal de o cruzime neînchipuită, un om care trece cu sânge rece peste mormane de cadavre.

— Eu m-am gândit la Tippu Nega – spuse Marian – individul acesta nu s-ar da în lături să jertfească, chiar sute de vieți, dacă prin asta ne-ar putea prăpădi pe noi. Are relații întinse, mai are mulți partizani fanatici și atâta vreme cât mai e în libertate nu suntem siguri de viața noastră.

— Ai dreptate, ne va urmări peste tot – încuviințai eu – ar fi îngrozitor dacă această catastrofă de cale ferată a fost pusă la cale numai ca să se descotorosească de noi.

— Am auzit de la medicul-șef că de curând a fost trimis aici în Gulbargha un inspector de poliție care ar fi foarte capabil. E vorba de inspectorul Harris, mutat de la Calcutta – se zice că pe cale disciplinară. Medicul-șef spunea că o să-i

dea de veste că ne aflăm aici printre răniți: și dacă ne va vizita, îi voi împărtăși bănuiala noastră.

Avui un acces de slăbiciune și capul îmi căzu în perne. După câțva timp mă simții mai în puteri și tocmai vroiam să înnod iarăși discuția cu Marian, când văzui stând lângă patul său un bărbat, care se apropiase pe nesimțite.

— Inspectorul Harris — se prezintă el, politico, înclinându-se și în fața mea — mă bucur că am prilejul să vă cunosc și îmi pare numai rău că în împrejurări atât de triste.

— Și eu aș fi preferat să ne cunoaștem în împrejurări mai fericite — spuse prietenul meu — ai descoperit, domnule inspector, cum a fost făptuit atentatul?

— E ciudat cât de repede s-a răspândit zvonul acesta — zise Harris, cam nemulțumit — dar, din păcate, de data asta așa și e. Numai că făptașii și-au cam greșit socotelile, slăbind șinele prea aproape de oraș. Trenul își încetinise viteza și astfel catastrofa n-a luat proporții prea mari. Probabil ca urmăreau jefuirea călătorilor, dar întâmplarea a făcut ca în apropiere să fie o trupă de recruți care făceau exerciții și oamenii au alergat îndată la fața locului. Băieții susțin că au văzut fugind câțiva indieni. Așa ca poate fi vorba de un act de sabotaj al unor fanatici.

— Ah, Mariane — zisei eu cu însuflețire — acum mi se lămurește un punct și anume: setea de răzbunare a lui Tippu Nega n-ar fi fost potolită, de sigur, dacă ne-am fi ales cu o moarte repede, de aceea au provocat deraierea abia când trenul își încetinise mersul. În panica ce s-ar fi stârnit, ar fi putut să ne ducă lesne de acolo.

— Foarte adevărat — încuviință prietenul meu — și dacă n-am fi fost răniți, oamenii lui ne-ar fi putut răpi ușor. Acum trebuie să fim cu ochii-n patru.

— Înainte de toate ne vom strădui să căutăm să punem mâna pe el — spusei eu — abia atunci vom fi în deplină siguranță.

— Vă gândiți la un act de răzbunare a acelui Tippu Nega, pe care l-ați dat de gol la Madras și care v-a scăpat apoi? întrebă inspectorul, uimit. De, se poate să aveți dreptate. De vreo două săptămâni populația e în fierbere. Tippu Nega s-o fi ascuns pe aici și o fi ațâțat spiritele. Din ziare o fi aflat că veți trece cu trenul pe aici și prin atentatul pus la cale a urmărit șa să aducă în puterea lui. Las-că o să se bucure dumnealui grozav când ne-o pica în labă!

— Așa de simplu n-o să fie asta — răspunse Marian, zâmbind — indianul ăsta e viclean nevoie mare și foarte

primejdios. Afară de asta are populația de partea lui și pretutindeni poate căpăta sprijin.

— De asta mu mă îndoiesc o clipă, domnule Farrow – zise inspectorul – poate că medicul v-a spus că am fost mutat aici de la Calcutta. Vă mărturisesc sincer că e o mutare disciplinară, pentru ca am vrut să lămuiesc tainele unei personalități sus-puse. Dar asta e altă chestie, pe care, însă o voi lamuri tot de aici. Vreau numai să știți ca mutarea mea nu se datorește incapacității. Mă voi lua pe urmele lui Tippu Nega și îl voi și prinde.

Englezul vorbea cu atâta hotărâre, încât îmi dădui seama îndată că aveam în fața noastră un om în adevăratul înțeles al cuvântului.

— Mă bucur ca ești atât de încrezător în forțele duminale, domnule inspector – spuse Marian, cu căldură – dar probabil că știi, din rapoartele ce le vei fi primit, cu ce fel de arme luptă acest Tippu Nega. Pe el nu trebuie să-l măsurăm cu măsura obișnuită. Drept să spun, nu mă mai rabdă patul. Rănile ne-au fost cusute și dureri nu mai simt la cap. Ce părere ai, Robert, pornim îndată în căutarea lui?

— Eu sunt gata – spusei, cam șovăitor – cred că m-aș putea ridica și câteva sforțări nu mi-ar face prea rău.

— Pentru ca să te alegi apoi cu niscaiva friguri cerebrale – interveni medicul, care se apropiase pe nesimțite – nu, domnilor, cel puțin două zile trebuie să nu vă mișcați din pat. Abia după aceea voi putea să mă pronunț dacă ați scăpat cu bine sau nu. Ca șef al acestui spital am dreptul să vă opresc aici.

— Păcat! făcu Marian. Pierdem un timp prețios. Aș fi ținut să vizitez locul catastrofei. Poate am fi găsit urme după care să descoperim unde se aține Tippu Nega.

— Pongo al dv. dă târcoale cu ghepardul pe la locul cu pricina – spuse Harris – din câte am auzit despre el, cred că n-o să-i scape nimic.

— A, asta e foarte bine! făcu Marian. Dacă există într-adevăr urme, atunci Pongo le va găsi și va ști să tragă încheierile. Asta mă liniștește.

Simții deodată o oboseală istovitoare și căscai răsunător. Doctorul băgase de seamă și spuse cu energie:

— Acum trebuie să vă rog să rămâneți liniștiți și să încercați a dormi. Uite că se aduce cina, după care veți dormi.

Dădurăm pe gât o supă întăritoare, apoi inspectorul își luă rămas-bun de la noi, făgăduindu-ne să îngrijească de adăpost sigur pentru Pongo și Maha.

*
* *

Avui visuri foarte rele. Eram înconjurat de tot soiul de primejdii și, după cum se întâmplă adesea în vis, nu puteai scăpa de ele, oricât mă sileam. Visai că Tippu Nega mă prinsese și vroia să-și potolească asupra mea setea de răzbunare. Urma să fiu zvârlit într-un foc mare, ale cărui flăcări și începuseră să mă împresoare – și în vis mi se păru că simțeam căldura grozavă.

Tippu Nega mă înhăță și mă zgudui cu toată puterea. Și simții atât de lămurii această zguduire, încât încercai cu toată puterea să mă apăr.

— Robert, Robert, scoală! auzi glasul lui Marian.

Dar Tippu Nega urma să mă zgâlțâie, simțeam asta tot mai lămurit și acum văzui lumina flăcărilor atât de bine... dar eram treaz și Marian mă striga stăruitor. De unde venea focul? Chipul lui Tippu Nega pieri, dar eu eram zgâlțâit cu putere. Și vedeam lumina focului, simțeam căldura care mă înăbușea, auzeam răcnete, chemări, pași răsunători.

— Robert, Robert, trezește-te odată! îmi țipa în ureche Marian, zgâlțâindu-mă cu putere.

Închisei ochii, îi deschisei apoi iar și văzui lumina de foc.

Apoi mă simții luat pe sus, căldura grozava mă învălui, dar pășeam în mod mecanic, punând un picior după altul. Eram atât de năucit, încât nici nu știam unde mă aflam. Simțeam numai că sunt înconjurat de flăcări, printre care mă strecuram cu greu.

Deodată mă pomenii sub cerul liber, mă întorsei și văzui îndărătul meu o clădire în flăcări.

Atunci căzu vâlul care-mi acoperise până acum mintea. Era spitalul unde fusesem internați după catastrofa de cale ferată! Ardea din toate părțile și oamenii scoteam afară bolnavii care răcneau.

Alături de mine se afla Marian, al cărui cap era luminat de flăcări. Mă speriai de expresia înverșunată a chipului său și atunci pricepui ca focul fusese pus numai pentru noi.

— Tippu Nega! scrâșnii, îngrozit. Oh, diavolul ăsta!

— Da, trebuie să fie opera lui Tippu Nega – zise Marian, abia stăpânindu-și furia – focul a izbucnit ca în urma unei explozii. Tocmai mă trezisem au puțin înainte și chibzuiam ce-o mai fi punând la cale criminalul acela, când văzui țâșnind flăcări de pretutindeni. Vreo materie explozibilă trebuie să fi fost vărsată în sală. Am avut mult de furcă până să te trezesc, Robert; te zvârcoleai ca un șarpe. Din fericire, a venit îndată personala spitalului. Cât p-aci să nu mai putem

ieși, pentru ca luaseră foc și ușile. Te-ai trezit prea târziu și am părăsit sala printre cei din urmă.

— Tocmai visam că Tippu Nega vrea să mă ardă de viu – spusei eu – nu lipsea mult să fie chiar așa. Dar stăm prea în lumină, Mariane și i-ar veni lesne să ne ucidă din întunec, cu un glonț.

— Nu urmărește el asta – spuse Marian – o astfel de moarte ar fi prea ușoară pentru noi. Pune el la cale acum o nouă drăcovenie, să știi.

— Întrebarea e: unde ne ducem acum?

— Văd colo că inspectorul Harris își face loc prin mulțimea de curioși – răspunse Marian – o să ne ducă el la loc sigur.

— Drept să-ți spun, până nu l-am prins pe Tippu Nega nu vom fi la adăpost nici între cele mai groase ziduri.

Harris izbutise să-și croiască drum prin mulțime și se apropiase de noi.

— După cum vad, domniilor, moartea fuge de dv. – zise el, mișcat – n-aș fi crezut să scăpați de prăpădul acesta. Bănuți firește că și aici se ascunde mâna lui Tippu Nega?

— Da, domnule inspector – a vrut să ne ardă de vii. De sigur că ne socotea mai grav răniți decât suntem într-adevăr. Acum trebuie să chibzuim cum ne-am putea îndepărta mai lesne de aici, căci n-aș vrea să trec prin rândurile mulțimii de gură-cască.

— Strada va fi curățată îndată – zise Harris – m-am temut și eu de asta, așa că am vorbit cu comandantul garnizoanei; uite-i că și vin.

Soldații veniră în pas alergător și îndepărtară pe toți curioșii adunați acolo. Bolnavii fuseseră adăpostiți pe la hoteluri și case particulare, numai noi mai stăteam în fața spitalului în flăcări, peste care pompierii vărau apă din belșug.

— V-aș ruga să fiți oaspeții mei – propuse Harris – bungalow-ul meu e cam izolat, la marginea orașului, dar voi purta de grijă să fiți bine păziți.

— Bine, domnule inspector, primim cu plăcere – spuse Marian – nu-i vorbă, Tippu Nega o să afle curând unde ne aflăm, dar acum suntem preveniți și ar face bine să se păzească.

II TICĂLOSUL LA LUCRU

NU-L CUNOȘTEAM ÎNCĂ destul de bine pe Tippu Nega. Inspectorul Harris ne duse prin străzi întunecoase, sub paza câtorva soldați și după câțva timp ne spuse, triumfător:

— Uite colo bungalow-ul meu, domnilor. Nu ne-a urmărit nimeni și cred că chiar Tippu Nega se va feri să se apropie de locuința, mea. Am servitori credincioși și afară de asta am pus să se facă anumite instalațiuni care să împiedece pe orice nechemat să intre în casă. Așa că la mine sunteți în deplină siguranță.

— Să sperăm, domnule Harris – zise Marian.

Inspectorul fluieră odată slab, apoi se opri locului și zise cu o anumită îngrijorare în glas:

— Ce să fie asta? Servitorul meu nu răspunde... Să-și fi părăsit postul pentru a alerga la foc? Ar fi cel dintâi act de nesupunere de când se află la mine. Hm... drept să vă spun, toată chestia nu-mi prea miroase bine.

— Ai văzut cum lucrează dușmanul nostru – spuse Marian, liniștit – și dacă e într-adevăr Tippu Nega, după cum presupunem, cu drept cuvânt, ne putem aștepta la tot felul de surprize. Ar fi bine să mai dai odată semnalul, căci se poate ca servitorul să lipsească numai pentru moment.

Inspectorul mai fluieră odată, dar neprimind nici un răspuns, spuse:

— Acum zău nu știu ce să, fac, domnilor. Am presimțirea că ne pândește o mare primejdie aici. Mai bine v-aș duce înapoi în oraș, unde comandantul garnizoanei vă va adăposti cu plăcere. Măine, la lumina zilei vom putea cerceta casa, căci cu siguranță că s-a întâmplat ceva.

— Atunci și Pongo al nostru se află în mare primejdie – spuse Marian, grav – nu trebuie să șovăim nici o clipă, ci să intrăm imediat în casă. Nu putem lăsa să treacă restul nopții fără să facem totul pentru salvarea lui, în caz că a dispărut într-adevăr, adică a fost atacat de dușmanul nostru.

— Atunci mergem mai bine prin grădină și pătrundem în casa printr-o intrare dosnică – propuse Harris – cred însă c-o să-l găsim pe dușmanul nostru prins în vreuna din capcanele mele.

— Dacă a putut intra în casă și să învingă pe servitori, atunci o fi știut el și să se ferească de capcane – își dădu părerea Marian – mă miră numai că l-a putut da gata pe Pongo.

— Poate că ne înșelăm – spusei eu – Pongo o fi în casă.

Pornirăm încetișor în jurul casei. O ulicioară o despărțea de clădirea învecinată, cea din urmă în partea aceasta a orașului. Aici inspectorul deschise o porțiță, dibui clanta, apoi zise, mirat:

— Aici a fost o instalație de alarmă, dar manivela ascunsă e răsucită și astfel curentul a fost întrerupt. Asta trebuie s-o fi făcut cineva care cunoaște bine casa mea.

— Ești sigur de tot de servitorii d-tale? întrebă Marian. I-ai angajat aici, sau i-ai adus cu dumneata de la Calcutta?

— I-am adus pe toți cu mine – răspunse Harris – de ani de zile sunt în slujba mea și s-au dovedit foarte credincioși.

— Atunci cineva trebuie să te fi ținut sub observație de multă vreme – zise Marian – și cu prilejul acesta a cunoscut capcanele și felul cum funcționează ele. Altminteri nu e cu putință. Un singur lucru ar mai fi posibil și anume ca unul din servitorii d-tale să-l fi recunoscut pe Tippu Nega ca prințul de odinioară, căruia îi datorează supunere. Știi și d-ta ce putere au prinții indieni asupra supușilor lor.

— Se prea poate să fie cum zici d-ta – încuviință Harris – atunci însă situația noastră e foarte primejdioasă, căci ne putem aștepta să ni se fi întins capcane. Dușmanul d-tale va și fi aflat, deci, că l-am adăpostit aici pe Pongo și nu-i va fi greu să-și închipuie că după focul de la spital vă voi aduce și pe dv. încoace.

— Ne putem aștepta la surprize foarte neplăcute – spuse Marian.

Cu băgare de seamă inspectorul porni prin grădina plină de bălării. Era noapte cu lună și cărarea îngustă acoperită cu pietriș galben sclipea viu, în contrast cu tufele întunecate de la dreapta și stânga noastră.

Îndepărtată și înăbușită răzbătea larma de la foc. Ascultărăm cu încordare, căci foșnetul unei frunze sau pârâitul unei crengi putea însemna o primejdie mare pentru noi.

Dar tot mai mult înaintam și nimic nu se întâmplă. În cele din urmă ieșirăm de pe cărarea îngustă dintre tufe și ne pomenirăm în locul liber pe care se înălța frumosul bungalow.

Inspectorul mai fluieră odată semnalul său și neprimind nici acum răspuns, porni spre scara care dădea pe cerdac.

Marian îl urmă îndată, pe când eu rămăsei ceva mai în urmă, spunându-mi ca dacă tovarășii mei ar cădea în vreo capcana, aş putea fugi și să le aduc ajutor.

Inspectorul urcă treptele, dar înainte de a pune piciorul pe cea din urmă, Marian îl înhață repede și-l smuci înapoi. În

același timp văzui ceva lucitor spintecând aerul, auzi o lovitură scurtă, apoi Harris scrâșni printre dinți:

— Îți mulțumesc, domnule Farrow, mi-ai salvat viața. La o asemenea ticăloșie nu m-aș fi așteptat.

— Eu însă da – răspunse Marian, liniștit – dușmanul nostru știa bine că d-ta, ca gazdă vei merge în frunte, de aceea ți-a pregătit moartea prin cuțitul acesta picat de sus. Sunt încredințat că tăișul era otrăvit, căci d-ta, ca persoană oficială, trebuiai înlăturat din cale, pentru ca noi să fim lipsiți de ocrotire. Numai întâmplător am privit în sus și am văzut lucind lama cuțitului. Atunci te-am tras înapoi, tocmai la timp. Din întâmplarea aceasta putem vedea la ce trebuie să ne așteptăm.

— Așa e – spuse Harris, ștergându-și nădușeala – chestia e mai serioasă decât credeam până acum.

Își scoase lampa de buzunar, o aprinse și o ținu în mână stângă, iar în dreapta, un revolver și începu iar să urce treptele, liniștit.

Își plimbă lumina lămpii peste tot cerdacul, cercetă cu luare-aminte podeaua și tavanul, apoi îndreptă lumina spre ușa de intrare a casei.

Nu se vedea nimic deosebit, dar Marian zise totuși imediat:

— Nu fii neprevăzător, domnule Harris! N-aș atinge clanța cu mâna goală! Exista spini muiți în otravă.

— Adevărat – răspunse inspectorul, liniștit – vezi d-ta sarma de aramă răsucita odată în jurul mânerului ușii și care-și întinde puțin înainte capetele ascuțite? N-aș vrea să le ating cu mâna goală.

Cu ajutorul unui briceag descolăci sârma și o puse în tabachera-i deșartă. Pe urmă se-ntoarse pe jumătate și zise:

— Acest dușman primejdios n-o mai fi avut mult timp, se vede. Cred că acum pot deschide fără teamă ușa. Poate că înăuntru mai sunt instalații care pot trimite repede pe lumea cealaltă un om.

Harris fu însă atât de prevăzător ca să apese clanța cu plăselele briceagului său, apoi se dădu în lături și împinse ușa.

Și noi ne dădurăm imediat un pas înapoi și întinzând capetele privirăm în coridorul în care îndreptase Marian lumina lămpii sale.

Îmi înăbușii cu greu un țipăt de spaimă, în vreme ce inspectorul scoase un geamăt. Vru să se năpustească înainte, dar Marian îl apucă de braț și-l ținu cu putere.

— Ia seama, domnule Harris! șopti el. Cu siguranță ca e o nouă drăcovenie aici.

În mijlocul covorului gros care acoperea coridorul, stătea un indian în veștmânt alb. Ținea mâinile întinse înaintea și cu pumnii închiși se sprijinea pe podea. Chipiul îi era groaznic de schimonosit și ochii întorși în așa fel, încât nu văzurăm decât globurile gălbui.

Omul mai trăia însă, căci pieptul îi tresălta. Oricare altul s-ar fi repezit la nenorocit ca să-l ajute, dar Marian văzuse bine cum stau lucrurile: imaginea firoasă a acestui nenorocit trebuia numai să ne îndemne să uităm de orice prevedere – și lucrul acesta cu siguranță că s-ar fi răzbunat amar apoi.

— Domnule Farrow, acesta e Ari, cel mai credincios servitor al meu. Trebuie să-i ajutăm neapărat...

Însă Marian ținea ca într-un clește brațul inspectorului și zise:

— Firește că-l vom ajuta, dar nu trebuie să ne primejduim. Mai întâi trebuie să descoperim ce ticăloșie se ascunde aici. Ne vom apropia cu mare băgare de seamă de servitor, domnule Harris. D-ta rămâi, te rog, lângă mine!

Și Marian își scoase lampa de buzunar și plimbă lumina pe pereții coridorului. Atunci îmi bătui la ochi o lucire ciudată, care se aprinse pe peretele drept, lângă servitor.

— Atenție, la dreapta, Mariane! exclamai.

Prietenul meu mai îndreptă odată lumina asupra acestui punct, apoi porni încetîșor de tot înainte și strigă peste umăr.

— Nu slăbiți din ochi celălalt perete, podeaua și tavanul!

Trecui lângă Harris și-mi aprinsei lampa. Văzând că inspectorul întindea mâna spire comutator, îl oprii repede:

— Ia seama, domnule Harris! Gândește-te la sârma de la clanta ușii!

Marian se opri la un pas de servitor, răsă cu necaz și șopti:

— Aici e întins un fir negru. Aș pune rămășag că e în legătură cu tubul acela mic pe care-l văd în peretele de aici din dreapta. Îl voim tăia și nu vom mai avea ce ne teme.

În vreme ce prietenul meu vorbea, îmi îndreptasem atențiunea asupra servitorului, care nu trăda prin nici o mișcare că ne văzuse apropiindu-ne.

Marian se aplecă și tăia cu băgare de seamă ața subțire și trainică, cu cuțitul său. Cele două capete le așeza la dreapta și la stânga, lipite de peretele covorului, pentru ca nu cumva să le atingem din greșeală. Apoi vru să se apropie de servitor.

În aceeași clipă, însă, observai o mișcare ușoară sub veștmântul indianului. Asta îmi păru suspect, de aceea strigai îndată:

— Atențiune, Mariane, indianul ascunde ceva la piept, sub veștmântul său! Am văzut mătasea mișcându-se.

— Atunci probabil că Tippu Nega socotise că inspectorul va cerceta inima servitorului său – spuse Marian – sub veștmânt se pot ascunde multe.

Prevăzător, desfăcu mătasea, cu vârful cuțitului său. În clipa următoare tresări puternic și izbi fulgerător cu cuțitul.

Pe covorul gros începu să se zvârcolească un șarpe negru, căruia prietenul meu îi reteză capul dintr-o singură lovitură.

Dușmanul nostru îl pitise la sânul servitorului, pe care îl adusese în starea aceea probabil cu ajutorul vreunei otrăvi puternice.

— Ptiu, drace! scrâșni Harris și-și trecu cu palma peste frunte. E înfiorător! Ce-o fi făcut cu Ari? Bietul de el pare să îndure chinuri grozave.

— Vom vedea îndată – zise Marian – cam bănuiesc eu ce i s-a întâmplat. Dar trebuie să fim cu băgare de seamă, căci se poate ca Tippu Nega să mai fi ascuns și alți șerpi în veștmintele nenorocitului.

Cu ajutorul cuțitului, Marian cercetă cu băgare de seamă veștmântul larg al servitorului, dar nu mai descoperi nimic.

Prietenul meu ne făcu semn să ne apropiam și-l ridicăram pe servitor, care era țepăn de tot. Marian îi scoase veștmântul și arătă cu degetul la șira spinării indianului:

— Aici e înfipt un ghimpe unic, care cu vârful său trebuie să fi atins coloana vertebrală. Firește că ghimpele a fost muiat într-o otravă, care paralizează complet nervii motrici. Bietul om aude și simte totul, numai că nu se poate mișca.

Marian scoase ghimpele și imediat o tresărire trecu prin tot trupul indianului, un suspin adânc îi ieși din piept, începu să-și miște brațele și picioarele, trăsăturile schimonosite i se neteziră și deodată zise:

— *Sahib*, îți mulțumesc. Cunosc această otravă, e grozavă. Dar mă voi răzbuna, îi voi recunoaște pe acei care m-au atacat.

III RUINELE MISTERIOASE

INSPECTORUL ERA PE MĂSURĂ de fericit văzând că servitorul său își revenise cu totul.

— Ari – întrebă el – i-ai mai văzut vreo dată în oraș pe cei care te-au atacat? Avem de-a face cu dușmani foarte primejdioși, de aceea trebuie să fim cu mare luare-aminte și să nu scăpăm nimic din vedere.

— Pe unul din ei i-am recunoscut, *sahib* – răspunse Ari – s-a ivit aici acum o lună își locuiește la vopsitorul care își are casa lângă templul cel vechi.

— Foarte important! exclamă Harris, bucuros, Pe Garo acela de mult l-am luat eu la ochi. Primea mereu vizite în cursul nopții și asta m-a pus la bănuială. Acum cel puțin avem un punct de plecare.

— Asta e foarte bine – încuviință Marian – dar acum Ari trebuie să ne spună înainte de toate ce s-a făcut cu Pongo al nostru și cu ceilalți servitori din casa.

— *Sahibul* cel negru a plecat cu *țșita* al său, înainte ca dușmanii noștri să fi pătruns aici – zise Ari – erau opt bărbați, care s-au ivit deodată aici în coridor. Unul era îmbrăcat în veștminte de preț și chipul său era pe jumătate acoperit de o basma de mătase. Ochii-i negri luceau ciudat și pe frunte purta o piatră în trei colțuri, verde. Când Mirza l-a zărit, s-a aruncat la pământ și a strigat: „Oh, este Tip...” – dar la un gest poruncitor al său, își înghiți vorba. Înainte de a ne putea pregăti de apărare, însoțitorii străinului se năpustiră asupra noastră. Ne înțepară cu ghimpii otrăviți și imediat am rămas paralizați. Pe mine m-au așezat apoi aici în coridor, mi-au vârat șarpele în sân și au instalat colo cutia aceea care ascunde moartea într-însa. Ce s-au făcut tovarășii mei nu știu – au fost duși în odăi.

— Așa dar Mirza l-a recunoscut – zise Harris – Mirza e de patru ani în slujbă la mine și s-a dovedit mereu un om viteaz. Ai dreptate, cu presupunerea d-tale, domnule Farrow, Mirza a recunoscut în Tippu Nega pe prințul său de odinioară. Poate că e vorba aici de o sectă foarte răspândită, al cărei șef e Tippu Nega. Piatra aceea verde, triumghiulară, de pe fruntea lui îmi dă de gândit.

— Tot ce se poate – spuse Marian – India e acum un focar de tulburări, dar dacă-l punem cu botul pe labe pe Tippu Nega, o răscoală a acestei secte e înlăturată. Acum hai să cercetăm casa.

Cercetarăm cui cea mai mare atențiune odăile la rând, dar probabil ca Tippu Nega se bizuise pe capcanele pe care le și descoperisem. Pe ceilalți doi servitori îi găsirăm în aceeași stare ca și pe Ari, numai că nu aveau șerpilor în sân.

După ce le scoaserăm din trup spinii otrăviți, ne povestiră și ei același lucru ca și Ari. Jurară să se răzbune grozav pe dușmanii noștri și căpătarăm aliați de preț în cei trei indieni.

Marian cercetă acum cutiuța de metal așezată pe peretele coridorului. Cu ajutorul firului s-ar fi rupt o limbă de piele care forma un fel de capac și pe bună dreptate presupuse prietenul meu că prin contact cu aerul s-ar fi dezvoltat un gaz otrăvitor, care ar fi ucis toate persoanele din casă.

Inspectorul Harris închise drăcovenia acesta în sertarul mesei sale de scris, apoi întrebă:

— Vrei să cercetăm acum imediat casa vopsitorului Garo, domnule Farrow, sau te simți încă prea slab?

— Ba mă simt cât se poate de bine – spuse Marian – și sunt de părere că trebuie să lucrăm imediat, înainte ca Tippu Nega, să bage de seamă că cursele sale au dat greș. Cum îți e, Robert? Te simți în stare să vii cu noi?

— Da, mi-e destul de bine – răspunsei, cum era și adevărat – și eu sunt de părere că avem nevoie să luăm cu noi polițiști în ajutor. Suntem șapte bărbați – căci de sigur că va veni și Pongo – așa că o să-i dăm gata pe cei opt indieni.

— Acum sunt nouă, deoarece și Mirza a trecut la dâșii – spuse Marian – dar ai dreptate, o să sfârșim noi cu ei, fiindcă Pongo poate fi socotit cât trei. Dar ia spune, domnule inspector, ce fel de clădire, e templul acela, lângă care spune Ari că se află casa vopsitorului?

— Un templu ca toate templele indiene. E însă pustiu de nu se știe când și năruit pe jumătate. N-am dat prea multă atenție vreodată acestor ruine.

— Păi vezi că tocmai astfel de construcții vechi ascund adesea cele mai grozave taine – spuse Marian – dacă nu vom găsi nimic în casa lui Garo, va trebui să cercetăm mai de aproape templul.

— Se poate să ai dreptate, răspunse Harris, îngândurat. Templul nu e cine știe ce mare și – după cum spuneam – pe jumătate năruit, dar e clădit din blocuri atât de uriașe, încât temelia și pivnițele cu siguranță c-or fi încă în bună stare. Și casa lui Garo e la vreo patruzeci de metri depărtare.

— Ei vezi! făcu Marian, mulțumit. Atunci se poate să fie un gang subpământean care duce la ea. Dar acum să mergem! Casa o poți lăsa deschisă fără teamă, domnule

Harris, căci ai văzut că toate măsurile de prevedere n-au folosit la nimic.

— Da, banda trebuie să mă fi ținut sub observație multă vreme – spuse inspectorul – cu siguranță că au cunoscut toate cursele puse de mine. Sau Mirza m-o fi spionat din totdeauna.

— Așa o fi – zise Marian – activitatea d-tale din Calcutta trebuie să fi avut drept rezultat că te-au luat la ochi. Ai avut cândva de-a face cu vreo sectă?

— Da, acum patru ani – răspunse inspectorul – am descoperit atunci o întinsă asociație secretă, al cărei scop era eliberarea Indiei de sub stăpânirea engleza.

— Și atunci a venit Mirza la d-ta, nu?

— Da, ai dreptate într-adevăr! spuse Harris, surprins. Cu siguranță c-o fi fost un membru al acestei bande și în cursul acestor patru ani m-o fi spionat neconținut. Dar las că pun eu mâna pe el!

— Acum hai să ne grăbim! stăruie Marian.

Harris își încuie casa, apoi făcurăm același drum înapoi prin grădină, căci se putea ca Tippu Nega să ne fi pregătit vreo surpriză pe drumul principal ce ducea la intrarea din față.

Când furăm în ulicioara ce ne despărțea de proprietatea vecină, Marian zise cu glas coborât:

— Cine locuiește aici alături, domnule Harris?

— Până în urmă cu cinci săptămâni locuia un bogat negustor persan, care s-a mutat acum la Delhi. Casa e de vânzare și stă goală.

— Atunci mă miră ca tocmai am văzut o lumină îndărătul unei ferestre – spuse prietenul meu, calm – a dispărut fulgerător de repede, probabil c-a fost o lampă de buzunar aprinsă numai o clipă.

— Drace, în cazul acesta trebuie să vedem despre ce e vorba – spuse inspectorul – nimeni n-are ce căuta în casa aceea. Cheia a fost dată în păstrare unui alt persan din oraș, dar ăsta n-are la ce veni noaptea aici.

— Ar fi bine să pătrundem prin gardul acesta – propuse Marian.

— Drace, gardul a și fost tăiat! scrâșni Harris în aceeași clipă. Tocmai în fața ușii care duce în grădina mare. Întâmplător am pus mâna pe tufa asta de aici și am văzut că poate fi dată la o parte.

— O întâmplare fericită – spuse Marian – n-aș vrea să aprind lampa, altminteri am putea vedea dacă tufa e tăiată de mai mult timp. Nu – zise el imediat, după ce pipăii tufa –

frunzele nu sunt de fel uscate. Mai c-aș susține că pe aici a trecut Tippu Nega cu oamenii săi, ca să dea atacul asupra casei d-tale. Atunci poate c-o să întâlnim pe unul din ei în casa asta pustie. Probabil c-avea sarcina să stea de veghe, dar s-a trădat acum cu lampa sa.

În vreme ce vorbea, prietenul meu dădu la o parte tufa și se strecură prin deschizătura.

— Servitorii să stea de pază afară – șopti el inspectorului – poate că picăm în vreo capcană și va fi nevoie să aducă ajutor.

Harris spuse servitorilor ce au de făcut, în timp ce eu mă strecurai de asemenea prin spărtură. Marian așteptă, pana veni și inspectorul, pe urmă zise:

— Să mergem unul în urma celuilalt la distanță de câțiva pași; în felul acesta ne putem ajuta reciproc dac-ar fi să se întâmple ceva.

El o și luase înainte, îndreptându-se spre casă cu pași de pisică.

Ajunserăm nevătămați pe locul liber pe care se înălța casa. Era un bungalow ca și acela al lui Harris.

Câteva clipe stăturăm nemișcați la adăpostul crengilor aplecate ale unei tufe, apoi Marian șopti:

— Eu o voi lua înainte. Rămâneți aici până ajung la ușa casei.

Din câțiva pași fu la scară și urcă cu băgare de seamă treptele ce duceau la cerdac. Stăteam încordați, când deodată se aprinse o lampă electrică deasupra ușii de intrare. Marian, care se afla numai la un pas de aceasta, se dădu repede înapoi și-și smulse revolverul din brâu.

Ușa fu deschisă încetișor, un bătrân indian în veștminte scumpe ieși afară, își mângâie barba lungă, colilie și întrebă politicos:

— *Sahib*, ce vă aduce la o oră atât de târzie în casa mea?

— Casa lui? murmură inspectorul. Asta nu se poate. Pe bătrânul acesta nu l-am văzut niciodată. Hai să intrăm, domnule Bertram! Dacă ne-or fi pregătit vreo capcană, atunci cel puțin suntem trei.

Indianul nu se turbură când ne ivirăm brusc în fața lui, dar ne privi întrebător.

— Am văzut lumină în casă – spuse inspectorul – eu sunt inspectorul de poliție Harris. Știind ca bungalow-ul e nelocuit, era da datoria mea să cercetez de unde venea lumina. Ce cauți d-ta aici?

— E proprietatea mea – răspunse bătrânul liniștit – am sosit azi din Delhi și am cumpărat-o. Mă numesc Suwar.

Poftim actul de cumpărare.

Scoase un document din buzunarul hainei și-l întinse inspectorului. Acesta îl parcurse în grabă și i-l înapoie, înclinându-se.

— Atunci te rugăm să ne ierți că am pătruns aici – spuse el – locuiesc alături și e de datoria mea să veghez la siguranța tuturor. Te-aș sfătui să pui mâine să se repare gardul, căci din partea cealaltă a fost tăiată o tufă.

Chipul bătrânului rămase și acum neclintit. Se înclină politicos și răspunse:

— Îți mulțumesc, domnule inspector, voi pune mâine să se repare gardul. Mă bucur de grija ce ne-o porți; voi locui deci fără teamă, deși sunt atât de departe de oraș. Vă mulțumesc, domnilor.

Se înclină față de noi, ceea ce însemna că putem pleca. N-aveam încotro, astfel că răspunserăm tot printr-o plecăciune și făcurăm cale-ntoarsă.

Când furăm în ulicioară, Harris zise în șoaptă:

— Ciudat! Documentul nu e plăsmuit, ceea ce înseamnă că bătrânul a cumpărat într-adevăr proprietatea. Voi întreba mâine la Delhi dacă e cunoscut acolo. Ivirea lui neașteptată aici îmi pare oarecum ciudata. Dar acum să mergem repede la casa vopsitorului Garo.

Merserăm ca la vreun sfert de oră, până când Harris spuse încetișor:

— Colo-n fața noastră e casa vopsitorului.

Străbăturăm strada și ne îndreptarăm spre casa de lemn. Îndărătul ei șerpuia un râuleț, care era binevenit pentru meseria vopsitorului.

La stânga noastră se profilau, pe cerul cu lună plină, ziduri înalte: ruinele vechiului templu, despre care ne vorbise Harris. Depărtarea nu era mai mare de patruzeci de metri și îmi apăru foarte la locul ei ideea lui Marian, că ar exista un gang subpământean între casa lui Garo și templu.

Harris bătu cu putere în ușă, dar nimic nu se auzi din casă.

— Suspect de la-nceput! mormăi inspectorul. Unde să fie vopsitorul la o oră atât de târzie? Ah, ușa e deschisă. Hai să intrăm!

Împinse masa și își aprinse lampa de buzunar. La lumina ei văzurăm o încăpere obișnuită a unei gospodării indiene săracăcioase.

Patul murdar era gol și așternutul dovedea că nimeni nu dormise într-însul. Inspectorul cercetă totul cu luare aminte și intra înăuntru abia după ce ne spuse că nu observase nimic suspect.

După câteva clipe intrară și noi. Gălețile cu fel de fel de vopsele, în care înotau piei și stofe, răspândeau o duhoare nesuferită.

— Trebuie să încercăm a descoperi gangul secret – șopti Marian – sunt încredințat că există unul. Așa dar, în primul rând să cercetăm podeaua!

Dar deși cercetară fiecare centimetru al podelei de lut, nu găsiră nici un chepeng.

În cele din urmă prietenul meu se opri înaintea găleților cu vopsele, le privi gânditor și împinse cu băgare de seamă la o parte pe cea dintâi. Eu mă cam îndoiam de succes, dar cu toate acestea îi dădui o mână de ajutor. Când împinseră de la locul lui al treilea vas, Marian scoase un șuierat. Văzură lămurit în pardoseala de lut marginile unui chepeng de formă pătrată. Prietenul meu arăta spre două jgheaburi adânci în podea și șopti:

— Chepengul se deschide în jos, așa că omul care a străbătut gangul poate împinge lesne în lături vasul cu vopsea, cu ajutorul unor manivele. Foarte ingenios făcut.

Tot vorbind, trecui de-a lungul crăpăturilor cu cuțitul. Pe neașteptate chepengul se afundă și Marian avu un zâmbet de triumf.

Lumină în deschizătura întunecoasă, apoi își dădu drumul în jos. Gangul nu era mai înalt de un metru și jumătate, căci Marian trebui să se aplece mult ca să poată privi înăuntru. După câțva timp se ridică și zise:

— S-o luam de-a lungul lui și vom cunoaște, poate, tainele ruinei. Dar să păstrăm distanța!

Se aplecă iar și dispăru în gang. Îl urmași pe dată, rămânând la vreo cinci metri de el.

Privind îndărăt îl văzui și pe inspector, care după ce împinsese în sus chepengul venea în urma mea.

Marian ajunse curând la capătul gangului, rămase locului acolo și cercetă în jurul său, în timp ce eu și Harris ne oprirăm de asemenea, păstrând aceeași distanță. Prietenul meu examina un perete din lespezi mari de piatră, înfîgea cuțitul când într-un loc, când în altul și în cele din urmă clătină din cap și își îndreptă atenția spre tavan.

Aici avu mai mult noroc, căci după puțin timp se lăsă în jos un capac, care se așeză lângă zid. Marian își stinse lampa, văzui o lumină slabă pătrunzând prin deschizătura făcută în tavan, apoi prietenul meu își înălță trupul și se săltă afară prin deschizătură.

Stinsei și eu lumina și mersei spre capătul gangului. Acum văzui că pătrundea lumină de lună prin deschizătură;

ridicându-mă, mă pomenii cu capul și umerii în aer liber. Privii repede în juru-mi și băgai de seama că gangul ducea într-o curticică a templului.

Pietre și moloz zăceau de jur-împrejur și între ele creșteau bălării.

Marian stătea lângă mine, îmi ajută să ies afară, apoi așteptă până veni și inspectorul. Pe urmă se aplecă și închise la loc chepengul.

Privirăm cu atențiune în jur. Șopârle și alte reptile mici se alungau printre ruine. În cele din urmă Marian șopti:

— Trebuie să mergem spre dreapta. Acolo e clădirea principală a templului, căci de celelalte părți par să fie numai colonade descoperite, precum se vede după acoperișurile înguste. Încăperi subpământene nu pot fi decât sub templu.

— Ai dreptate, domnule Farrow – zise inspectorul – pe aceste trei laturi de aici se află numai ganguri înguste. În templu putem intra numai sau prin poarta mare de colo, care e totdeauna deschisă, sau prin gangul acoperit din stânga. Am vizitat odată templul acesta.

— Atunci e mai bine să mergem prin gangul acoperit – spuse prietenul meu – îndărătul porții mai pot sta ascunși dușmani.

Tot vorbind în șoaptă străbătuserăm curtea și printr-o spărtură mare în zid intrarăm în gangul pe care ni-l arătase Harris.

Luna împrăștia destulă lumină în gang – prin deschizăturile ferestrelor și găurilor din tavan – ca să putem vedea la câțiva metri depărtare.

Marian o luă iarăși înainte și noi îl urmarăm. Camaradul meu păși într-o deschizătură îngustă și atunci se făcu mai întuneric înaintea noastră. Intrarăm acum în sala mare a templului și acolo razele lunei nu mai aveau pe unde străbate.

— Păcat! făcu Marian. Acum trebuie să ne folosim de lămpi. Să sperăm că nu sunt iscoade pe aici.

Lumina vie sfâșie întunericul. În clipa următoare scoaserăm exclamații de spaimă, căci pe un soclu uriaș de piatră, stăteau... Pongo și Maha.

La fel ca servitorul Ali al inspectorului, Pongo, cu chipul schimonosit și ochi holbați se sprijinea de pământ, în vreme ce Maha, cu botul căscat, zăcea lângă el, cu labele dinainte întinse.

La această priveliște grozavă uitarăm de orice prevedere. Ne repezirăm la soclu de piatră și Marian duse mâna la spatele uriașului.

Dar în aceeași clipă pământul ne fugi de sub picioare. Cu o smucitură se afundă o lespede grea de piatră și căzurăm în jos, la vreo trei metri. Când ne izbirăm de fund capacul de sus se închise la loc cu zgomot.

IV PLANUL LUI TIPPU NEGA

MARIAN RÂSE CU NECAZ, își aprinse din nou lampa și zise:

— Am făcut-o fiartă! Dar văicărelile nu ajută, trebuie să-ncercăm să ieșim de aici.

— Și crezi cu adevărat că vom putea ieși? întrebă inspectorul.

Îndoiala să era îndreptățită, căci la lumina lămpii văzurăm că pereții erau din blocuri masive de piatră. Și îmbucăturile erau atât de subțiri încât abia ar fi încăput un vârf de cuțit.

— Eu cred c-o să ieșim – spuse Marian, calm – dacă n-o să ne putem libera singuri repede, cu siguranță c-o să ne scoată Tippu Nega. La pereți nu văd nimic deosebit, așa că trebuie să încercăm cu tavanul.

Îndreptă lampa în sus, plimbând lumina încolo și înapoi. Dar chepenguri era așezat cu atâta măiestrie, încât nu puturăm descoperi nici măcar marginile lui.

— N-o să putem face nimic cu asta – spuse Harris – probabil ca pus zăvoare pe dincolo. Să încercăm cu podeaua.

Inspectorul își aprinse și el lampa și examinează podeam centimetru cu centimetru. Îi ajutarăm și noi și-l întrebai pe Marian:

— Cel puțin ai izbutit să-i scoți spinul lui Pongo? Am putea trage nădejde în cazul acesta.

— N-aș putea spune – răspunse Marian – mi s-a părut ca am pus mâna pe el, dar chiar în clipa aceea ne-am și afundat.

— Păcat! făcui, necăjit, căci cu toată căutarea înfrigurată nu găsirăm nici un fel de crăpătură în podea – așa dar nici o ieșire pe acolo.

— Nimic de făcut! zise și inspectorul, ridicându-se.

— Sst! făcu deodată Marian. Aud un glas aici. Ah, e Tippu Nega!

Într-adevăr, de undeva se auzea o voce și acum recunoscui și eu glasul acela rece, tăios. Tippu Nega vorbea foarte agitat, dar totuși stăpânit.

Vorbea în limba indiană, dar atât de repede încât nu putui înțelege totul. Auzi totuși cuvinte care-mi dădură de gândit și anume: „Revoluție”, „tunuri”, „depozite de muniții”, „vase de războiul”, etc.

Chipul inspectorului trăda o încordare la culme.

Tippu Nega vorbi vreo douăzeci de minute și când tăcu, Marian întrebă repede:

— Am înțeles numai câteva cuvinte, domnule Harris, dar din ele am dedus destul. Tippu Nega vrea să provoace o revolta împotriva englezilor – așa?

— Da – încuviință inspectorul, scrâșnind – e chiar mai rău decât aș fi crezut. Totul e pregătit, rolurile simt împărțite și mă tem de ce s-ar întâmpla dacă Tippu Nega și-ar putea aduce la îndeplinire acest plan îndrăzneț. Păcat că n-a pomenit numele celor mai de seamă șefi, dar îmi cam închipui eu cine sunt. Domnule Farrow, trebuie să încercăm să ieșim cât mai curând din această capcană.

Altminteri se va stârni o răscoală cum n-a mai fost.

— A pomenit de noi Tippu Nega? întrebă Marian.

— Nu, n-a spus nimic. Oare... să nici nu știe, că suntem prinși aici?

— Tot ce se poate – zise Marian, râzând – în focul discuției, nici n-o fi auzit zgomotul cu care s-a închis chepengul. Ia să-ncercăm acum dacă nu-l putem deschide pe acesta. Probabil că sub tavan or fi deschizături, poate vreo crăpătură prin care auzim atât de lămurit glasul lui Tippu Nega. Hai, Robert, trebuie să mă urc pe umerii tăi.

Mă aplecai și Marian se pregăti să se urce, dar se opri și eu mă ridicai repede. Din tavan se auziră bocănituri și prietenul meu zise imediat:

— Repede înapoi! Poate că e Pongo, care ne-a văzut căzând jos. Nu trebuie să stăm sub capac.

Ne lipirăm de perete și privirăm cu încordare în sus. Se mai auziră câteva bocănituri, dar cu toate că erau destul de puternice se părea că cel ce le provoca vroia să le auzim numai noi.

— Să știi că e Pongo – zise Marian, cu bucurie.

Tresărirăm speriați, căci chepengul căzu deodată în jos și se izbi de perete. Într-un nor de praf se rostogoliră la pământ câțiva bolovani mari și căzură alături de noi.

— *Massers* sănătoși? se auzi de sus glasul lui Pongo. Atunci totul bine. *Massers* vine repede.

Urișul se culcase pe pânțele sus și întinse în jos brațele-i lungi. Marian se săltă în sus și se încleșta de brațele lui Pongo. Acesta îl prinse ca pe un fulg și-l trase afară cu totul, pentru ca apoi să se azvârle iarăși la pământ, întinzând brațele. Făcui repede un semn inspectorului, care peste câteva clipe era și el sus. După ce mă scoase și pe mine, chepengul se închise la loc, cu zgomot.

Îndată ce simții pământul sub picioare, smulsei revolverul și mă întorsei. Tippu Nega și oamenii săi trebuie să fi auzit larma și s-o fi gândit că noi o stârnisem.

Camarazii mei își scosese ră și ei armele, în timp ce Pongo pusese mâna pe plăselele cuțitului său de spintecat rechini. Lămpile le stinseserăm, ca să nu ne trădăm.

Un mârâit slab se auzi deodată. Dincotro venea nu puteam ști, astfel că ne roteam mereu privirile de jur-împrejur.

Eu avui „norocul” să zăresc cel dintâi un tigru uriaș, care stătea la vreo zece metri de noi, într-o fâșie de lumină de lună, care cădea acolo printr-o fereastră.

Era de o mărime cum nu mai văzusem până atunci. Observai imediat că avea o creștătură lată, care pornea de la ochiul stâng spre cap. Probabil că fiara fusese rănită cândva în luptă cu vreun bivol.

Stătea liniștită și nemișcată, cu privirea fioroasă ațintită asupra noastră. Încetișor de tot ridicai revolverul. Băgai de seamă că atât Marian cât și Harris îmi urmară pilda.

Așteptai o comandă a prietenului meu și în vremea asta îmi alegeai drept țintă ochiul stâng al tigrului.

Deodată, însă, se petrecu ceva ciudat. De undeva din încăperea aceea fiare se auzi un glas sonor:

— Matsu!

Uriașul tigru se zvârli în laturi și se făcu nevăzut în beznă.

O tăcere apăsătoare se lăsă în încăperea. Chestia devenea cam neplăcută, căci un tigru e oricând primejdios – cu atât mai mult când e vorba de unul dresat.

Țineam lampa de buzunar pregătită, ca s-o pot aprinde la cel mai ușor zgomet – Tippu Nega l-o fi rechemat pe tigru, pentru că știa bine cu câtă siguranță trăgeam noi. Și probabil că nu vroia să pună în joc exemplarul acesta la care o fi ținând.

— O pornim încetișor înainte spre poarta cea mare – șopti Marian – aici suntem prea primejduiți. Păstrați distanță cât mai mică!

Păși cu băgare de seamă în fruntea noastră. Era un drum cum n-am mai făcut altul atât de primejdios. Trebuia să fim cu ochii în patru ca să nu ne poticnim de nenumăratele pietre și în aceeași timp eram nevoiți să ne rotim mereu privirea împrejur, dacă nu cumva se află un dușman pe acolo și, în al treilea rând, îl știam pe uriașul tigru dându-ne târcoale.

Pongo ducea de zgardă pe Maha, care se arăta foarte neliniștit; adușmeca, de sigur, apropierea grozavului dușman, față de care era neputincios.

Marian ajunse lângă ușa grea de metal și luna care scălda curtea în lumină, îl învăluia și pe el. Ciuli urechile câteva clipe, apoi păși cu băgare de seamă afară. Harris îl urmă, după el Pongo cu Maha și când ieși și eu în curte,

neîmpiedicat de nimeni, nu mai știam ce să cred despre Tippu Nega, care ne lăsa să plecăm nestingheriți.

E drept că ne mai aflam în ruina misterioasă, mai eram în puterea lui, așa că era puțină încă să picam în vreo capcană de unde nu există scăpare.

Sub conducerea lui Marian, camarazii mei meraseră de-a lungul zidului templului vechi, pe dreapta, spre gangul îngust și acoperit pe unde intrasem în templu.

După cum am amintit, templul acesta avea diferite spărturi în zid, așa că pe acolo puteam ajunge în câmpul liber. Marian nu se îndreptă însă spre una din deschizăturile pe unde am fi putut ieși în gang, ci ramase la zidul templului, pana ajunserăm la colțul format aici de gangul alăturat, care se împreună cu el.

În locul acesta erau îngrămădiți bolovani și moloz, năpădiți de buruieni înalte.

— Așa – șopti Marian – să ne ascundem aici. N-are nici un rost să încercăm să ne salvăm prin gang, căci cu siguranță că acolo ne pândește cea mai mare primejdie. Vom rămâne aici până la ziuă, când vom avea mai mulți sorți de scăpare. D-ta domnule Harris, ai acum destule motive să-i arestezi pe Tippu Nega și ai săi, așa că dacă vom ieși teferi din templu, îl vei putea împresura și percheziționa. Și cred că ai aflat destul despre planul cutezător al acestui fanatic ca să poți împiedica atentatele.

— Așa e, nu trebuie decât să anunț telefonic pe guvernatorii diferitelor provincii și toată răscoala plănuită e înăbușită în fașe, Dar nu suntem încă, în siguranță. La ce-mi folosesc cele ce știu, dacă nu le pot valorifica! Eu aș fi de părere să încercăm chiar acum să ieșim din această ruină misterioasă.

— Eu văd lucrurile altfel – zise Marian, calm – Tippu Nega n-a știut nimic de pătrunderea noastră în templu. Probabil că a postat afară paznici, care însă nu ne-au putut vedea, deoarece noi am pătruns prin gangul secret. Întrunirea, care avusese loc în vreo încăpere subpământeană a templului, o fi fost cam furtunoasă, acoperind zgomotul făcut de chepengul de piatra, când am căzut noi în capcană. Când ne-a eliberat apoi Pongo, larma o fi fost auzită, dar după părerea mea tigrul Matsu a fost rechemat de paznicul său, care vroia să ceară instrucțiuni de la Tippu Nega, care nu ieșise încă din încăperea unde avea loc adunarea. De aceea am putut părăsi templul neîmpiedicați de nimeni. Dar de atunci, Tippu o fi aflat că suntem aici, căci paznicul tigrului trebuie să-l fi văzut pe Maha al nostru. Așa că, e mai mult ca

sigur că nu vom izbuti să ieșim nevătămați prin ganguri îngust. Altfel vor sta lucrurile mâine dimineață, pe lumină.

— Cred că ai dreptate, domnule Farrow – încuviință Harris – în colțul acesta de aici ne putem apăra bine împotriva oricărui atac, numai dacă n-o fi prea viclean.

— Și afară de asta sper că Tippu Nega va presupune că am izbutit să fugim – spuse Marian, râzând – n-o să-și închipuie că am rămas pe undeva aici.

— Minunat! făcu inspectorul. D-ta ești un om foarte chibzuit, domnule Farrow.

— Sst! exclamă Marian. Vin!

V TIGRUL MATSU

CONVORBIREA FUSESE DUSĂ în șoapta, așa că un om care ar fi stat la numai doi metri depărtare, n-ar fi putut auzi nimic. Asta făcuse cu puțință ca Marian să audă un zgomot suspect. Dar acum, când ascultarăm cu încordare, nu auzirăm nimic, afară de larma făcută de șopârle, greieri și alte vietăți.

După câteva minute auzii însă și un zgomot ciudat, care venea de la intrarea templului: era rostogolitul unei pietre, pe care o împinsese un picior omenesc.

Ne scoaserăm pălăriile și ridicarăm capetele deasupra buruienilor înalte, numai atât cât să putem vedea ce se petrece.

Din deschizătura întunecoasă se strecura încetișor un trup mare de animal. Acum veni în lumina pală a lunii și cu spaimă recunoscu pe Matsu, tigrul uriaș.

Trebuie să mărturisesc că mă gândisem la el, dar abia acum îmi dădui seamă că ascunderea noastră nu folosea la nimic, căci tigrul o să ne adulmece numaidecât.

Rămăsei cu privirea ațintită asupra uriașului animal, care se oprise în fața ușii templului și privea în juru-i. Norocul nostru era că vântul slab ce se stârnise acum, vestind apropierea zorilor, bătea spre noi, astfel că Matsu nu ne putea adulmece. Băgai însă de seamă că Maha, care stătea alături de mine, începu să tremure, căci vântul aducea spre el mirosul trupului fiarei.

Îl mângâiai ca să-l liniștesc, fără să slăbesc din ochi tigrul. Firește că acesta nu era un dușman plăcut, dar în orice caz nu atât de primejdios ca indienii cu armele lor viclene.

Un indian înalt ieși acum agale din templu, se opri lângă tigrul și își roti privirea prin curtea templului. Nu ne putea descoperi, deoarece pietrele și buruienile făceau o impresie de culori atât de amestecate în lumina lunii, încât în nici un caz n-ar fi putut observa frunțile noastre. Și ochii îi țineam pe jumătate închiși, astfel încât nici sclipirile lor nu ne-ar fi putut trăda.

Din păcate nu era Tippu Nega, căci altminteri toate l-am fi atacat îndată la pământ cu un glonț. Se părea că e paznicul tigrului, deoarece fiara se lipea de dânsul, iar indianul mângâia căpățâna uriașă.

Apoi se-ntoarse și pași înapoi în templu, urmat de Matsu. După ce dispărură, șoptii:

— Mariane, drept să-i spun că nu înțeleg: oare indienii nici n-au de gând să ne caute?

— Nici eu nu-mi pot explica – spuse Marian, mirat – se vede că e prea importantă consfătuirea aceea la care Tippu Nega și-a expus planul și paznicul tigrului n-o fi îndrăznind să-și anunțe stăpânul despre ivirea noastră. Ah, ăsta e Tippu! Domnule Harris, ia încearcă să-i auzi cuvintele?!

În templu răsună glasul rece și tăios al dușmanului nostru de moarte. Trebuia să fie în prada unei mâinii grozave, altminteri ar fi fost mai prevăzător.

Harris întinsese capul și asculta cu încordare. În câteva rânduri îl clătină mirat, apoi, când glasul lui Tippu Nega amuți deodată, el șopti:

— Domnule Farrow, presupunerea d-tale e dreaptă: paznicul n-a vestit îndată ivirea noastră și Tippu Nega l-a amenințat cu moartea dacă vom scăpa. A dat poruncă să fie pregătite imediat toate capcanele, apoi a mai trimis doi oameni în oraș, ca să iscodească dacă am părăsit templul. Din fericire, n-a ordonat să fie cercetata mina. N-ar fi bine să ieșim repede afară prin gang?

— Cred că pentru asta e prea târziu acum – șopti Marian, arătând spre zidul gangului.

De acolo se auzeau lămurit pași, care după scurt timp se opriră și se întoarseră înapoi.

— Acum au fost așezate capcanele – zise Marian, cu părere de rău – din păcate eu am fost prea prevăzător, crezând că sunt oricând gata să funcționeze. N-avem încotro și trebuie să așteptăm până se face ziuă, ca s-o ștergem atunci.

— Poate tot am izbuti să punem mâna pe Tippu Nega – zise Harris, scrâșnind din dinți – cu un glonț aş putea înlătura toată primejdia ce amenință Anglia.

— Mai există puțința să ne întâlnim cu dușmanul – spuse Marian – cu siguranță că au să se apuce să cerceteze și templul. Cei cu tine, Robert?

Făcusem o mișcare de spaimă. Cu totul întâmplător privisem în sus spre acoperișul templului și văzusem deasupra noastră capul unui indian, ai cărui ochi scânteietori erau ațintiți spre noi. Asta însemna mare primejdie și fără să stau o clipă la gânduri smulsei pistolul și trăsei.

Deși eram turburat peste măsură, nimerii bine. Indianul încercase în ultima clipă să-și tragă capul înapoi, dar glonțul meu fu mai repede.

Individul sări în sus, apoi căzu cu fața la pământ și rămase nemișcat pic marginea acoperișului.

— Bravo! făcu Marian, după ce aruncase o privire în sus. Poate că eram curățați acum dacă n-ai fi lucrat atât de repede și îndrăzneț. Lupta începe! Robert, tu trebuie să ții mereu sub ochi acoperișul.

Nu mi-era deloc plăcut să privesc neconținut capul acela nemișcat de sus, căruia glonțul meu îi luase viața, dar mă mângăiam cu gândul că fusesem în legitimă apărare.

Acum n-aveam voie să-mi întorc privirea măcar odată, ca să văd repede ce se petrece prin curte – trebuia să mă bizui pe camarazii mei că vor băga de seamă la timp orice primejdie ce s-ar apropia de acolo.

Misiunea mea era poate mai importantă, căci în mai puțin de o clipă s-ar fi putut ca cineva să arunce jos vreun gaz otrăvitor.

Se vede că Marian gândea același lucru, căci îl auzii șoptind:

— Trebuie să părăsim neapărat colțul acesta. Am putea fi atacați de sus cu mijloace împotriva cărora nu ne-am putea apăra. Ah, asta e foarte bine! Acum putem nădăjdui în salvare.

În vreme ce prietenul meu vorbea încă, se iviră zorile, brusc, așa cum se întâmplă la Tropice. Acum nu mai puteam fi iscodiți pe ascuns, iar pe de altă parte am fi putut vedea la timp orice capcană.

— Înainte! zise Marian, ridicându-se. Trebuie să trecem prin gangul acoperit. Firește c-or fi acolo tot felul de curse, dar vom fi cu ochii-n patru.

Cercetând fiecare palmă de pământ, Marian se îndreptă spre o spărtură a gangului. Îl urmarăm, iscodind de jur-împrejur, dar nu zărirăm nici un dușman.

Asta ne dădu de gândit; în cele din urmă ne spuserăm că potrivnicii noștri vroiau desigur să-și cruțe viața, așa că se bizuiau tot mai mult pe capcanele lor.

În gangul îngust trebuia deci să fim cât se poate de prevăzători, căci dacă Tippu Nega ne lăsa să străbatem curtea în voie, însemna că ceea ce ne aștepta în gang erau capcane foarte primejdioase.

Marian mergea tot mai încet, cu cât se apropia de deschizătura gangului deoarece se putea să intre în activitate vreo țeavă de suflat otravă, sau chiar să se prăbușească zidurile gangului, îngropându-ne sub dărâmături.

Prietenul meu mai era numai la câțiva metri de deschizătură, când se trase repede înapoi și duse mâna la armă. Îl apucau repede de zgardă, pe Maha, care mergea

alături de mine și-l ținui cu putere, în vreme ce dusei și eu mâna dreaptă la revolver.

Din deschizătura întunecoasă se ivise fără zgomot căpățâna uriașă a tigrului Matsu. Mă așteptai să-l văd sărind și culcându-l la pământ pe Marian, dar tocmai când ridikai pistolul, se auzi o fluierătură melodioasă și Matsu dispăru fulgerător în întunerecul gangului.

— Ei, drace! scrâșni Harris. Povestea asta începe să mă scoată din fire. Ce-or fi urmărind dușmanii noștri că-l strigă mereu înapoi pe tigru în ultima clipă?

— Vor să ne pună nervii la încercare – răspunse Marian, îndârjit – dar n-o să le meargă. Ești de acord, domnule Harris, să ne-ntoarcem acum și să căutăm să dăm ochi cu banda în ascunzătoarea ei? La asta n-o să se aștepte Tippu Nega și atunci suntem stăpâni pe situație – cum s-ar zice.

— Mai e vorbă că sunt înțeleș cu planul acesta! se grăbi să spumă inspectorul. E o idee cât se poate de bună. Banda o să stea de pază la capcane, ca să vadă dacă picăm în ele și va fi foarte mirata când vom veni din altă parte. Acum cred că și în gang ar fi prea primejdios, căci se poate ca Matsu să stea acolo la pândă.

Marian nu mai stătu s-audă ce zicea inspectorul, ci porni înaintea noastră, străbătând curtea, spre poarta mare a templului. Nici n-ar fi avut vreun rost să se ascundă, căci puteam fi siguri că eram pândiți de multe perechi de ochi printre crăpăturile zidurilor vechi.

Țineam revolverele pregătite în mâini și nici un indian n-ar fi scăpat teafăr dacă s-ar fi arătat înaintea noastră.

Marian pășea curajos spre intrarea templului, împinse cu piciorul ușa grea de bronz, privi câteva clipe în lăuntru încăperi mari, apoi intră.

Îl urmași imediat și cum trecui pragul îmi rotii privirea în toate părțile. Neputând descoperi nimic, mersei mai departe.

Marian se opri în mijlocitul încăperii și privi cercetător în jur. Știam ce urmărea: să descopere unde sunt încăperile tănuite, în care ar fi putut fi Tippu Nega cu oamenii săi.

Pongo și Harris veniră lângă noi.

— Cred că intrarea spre încăperile subpământene este sub blocul mare de piatră pe care stătuseră paralizați Pongo și Maha – șopti Marian – să mergem acum iarăși la distanță unul de altul! Dar cu băgare de seamă!

Marian era iar cel dinainte, omul prevăzător și calculat. Porni în fruntea noastră, cercetă cu luare aminte podeaua, privea adesea spre tavan și pipăi fiecare crăpătură a peretelui.

Trecurăm pe lângă blocul mare de piatră, Marian se apropia de podeaua grea, care acoperea încăperea – coti însă brusc spre stânga și deschise o ușiță dintr-o coloană uriașă ce susținea tavanul templului.

— Era puțin deschisă – ne șopti el – altminteri n-aș fi descoperit-o. Ah, colo jos se aude vorbă agitată, cred că Tippu Nega și-a calm pierdut cumpătul. Fiți cu băgare de seamă!

O scară îngusta de piatră ducea în jos. Marian ne mai preveni odată să fim prevăzători, punând degetul pe buze, apoi se strecură prin ușiță și coborî încetișor.

Îl lăsați pe Harris și Pongo să treacă înainte, pentru ca să rămân în urmă, cum eram obișnuit.

Cu cât coboram, cu atât se auzeau mai deslușit glasurile. Putui deosebi lămurit vocea îmi Tippu Nega, care părea să fie înfuriat la culme.

Cearta ticăloșilor între ei nu putea decât să fie în folosul nostru, deoarece i-am fi putut lua prin surprindere. Și Tippu Nega trebuia pus cu botul pe labe chiar în ziua aceea, atât în interesul nostru, cât și în acela al stăpânirii engleze din India.

Mă lovii de Pongo. Camarazii se opriseră și Marian aprinse lampa. Gangul îngust în care intrasem după ce coborâsem scara, era complet închis de un zid de piatră.

Trebuia să existe într-însul o ușă secretă, căci auzirăm lămurit glasul lui Tippu Nega, care vorbea acolo singur.

Marian cercetă cu luare aminte zidul, ca să găsească resortul ascuns care deschidea intrarea. Deși Tippu Nega vorbea foarte repede, pricepui totuși multe cuvinte, căci apăsa pe unele din ele, trădându-și mânia.

Fui foarte mirat, auzind cuvinte ca: „întârziere”, „mare greșeală”, „pedepsire imediată”. Deodată mi se luminează în mintea. Prințul condamna purtarea paznicului tigrului Matsu, care chemase înapoi fiara în trei rânduri și cerea imediata lui pedepsire. Glonțul pe care-l trăsesem eu asupra iscoadei, părea să nici nu fi fost auzit. Cu siguranță că Tippu Nega ne și credea ajunși în oraș și, pe de altă parte, se bizuia pe capcanele sale. În nici un caz nu bănuia ca ne aflam atât de aproape.

— Vrea să-l pedepsească imediat pe paznicul tigrului – șopti Harris, când Tippu Nega tăcu – dac-am putea pătrunde acum prin surprindere, cu siguranță că am pune mâna pe bandă.

— Ah, în sfârșit! făcu Marian în aceeași clipa.

Aiurirăm un scârțâit slab, apoi o parte a zidului se dădu binișor înapoi. Un glas ascutit strigă câteva cuvinte, cu

oarecare spaimă. Era momentul potrivit și Marian se strecură imediat prin deschizătură.

Urmaram în grabă. Ne aflam la capătul unei odăi lungi și scunde, care primea lumină prin crăpături înguste din tavan. Acum îmi explicam de ce putusem auzi vorba lui când eram în fața blocului mare de piatră din templu. Aceste crăpături duceau desigur pe sub tot templul, ca să lase să pătrundă lumină și aer în camera secretă.

O scenă dramatică se desfășura acolo. La celălalt capăt al odăii se aflam într-un ungher mai mulți indieni care priveau spre două fături ce-și stăteau față în față în colțul opus. Erau Tippu Nega și un indian înalt, paznicul tigrului, care se sprijinea cu mâna dreaptă pe căpățâna odorului său.

El era acela care rostise cuvintele speriate. Tippu Nega era turbat de furie, se aplecă, puțin, apoi rezezi brațul drept, un fulger spintecă aerul și paznicul se prăbuși la pământ, horcăind. Pumnalul prințului asasin îi găurise gâtul.

Înainte însă ca nenorocitul să și fi dat ultima suflare, Matsu scoase un răget de furie și durere în același timp. În clipa următoare se propti în fața lui Tippu, care se dădu înapoi îngrozit.

Dar nu putu face mai mult de un pas, căci furiosul tigrul îl și înhățase. O mușcătură și Tippu Nega scoase un răcnet înfiorător. Fiara îi zdrobise brațul drept. Totuși animalul nu se lăsă, ci mai mușcă odată, cu sete și prințul scoase un ultim horcăit.

— Sus mâinile!

Glasul aspru al inspectorului sfâșia tăcerea apăsătoare ce domnea în încăperea. Armele noastre erau îndreptate asupra indienilor, care ridicară brațele, șovăitori.

Dar și noi ne cam greșisem socotelile, căci tigrul își lăsă prada și se năpusti spre noi. Mai văzui pe indianul din frunte scoțând repede o țeava și ducând-o la buze – și fiara turbată și stătea în două labe în fața noastră, gata să ne culce la pământ.

Înainte însă de a puntea ținti și trage, trupul tigrului se prăbuși cât ai clipi din ochi. Rămase în fața noastră, cu botul deschis, ochii ieșiți din orbite, cu labele dinainte întinse.

Câteva gloanțe trase la repezeală și vreo trei indieni căzură la pământ; atunci ceilalți patru ridicară iar brațele. Cei trei de la pământ țineam însă în mâini țevi de suflat.

Marian, care trăsesse, spuse acum, râzând:

— Care va să zică dușmanii ne-au salvat viața, căci tigrul ne-ar fi sfâșiat înainte ca gloanțele noastre să-i fi venit de

hac. Săgeata aia otrăvită a sosit la vreme. Acum îi putem dezarma pe dumnealor și să-i transportăm în oraș.

Îi silirăm pe indieni să vie câte unul la noi, îi dezarmarăm și Pongo le legă mâinile la spate. Apoi le poruncirăm să meargă înainte.

Sus în templu mai puserăm mâna pe Garo, vopsitorul – și ieșirăm cu toții afară din misteriosul templu, pornind spre oraș.

Făcuserăm o captură bună. Patru din prizonierii noștri se dovediră a fi niște instigatori cunoscuți, pe care îi luaseră de mult la ochi autoritățile. Și pe temeiul datelor inspectorului, care fura telefonate imediat diferiților guvernatori, se împiedecară multe atentate și se făcură numeroase arestări.

Harris fu rechemat la Calcutta și când ne despărțirăm, își exprimă speranța că ne vom mai revedea, ceea ce se și întâmpla mai târziu.

Tigrul Matsu fu luat din templu și închis într-o cușcă trainică, apoi îi fu scos spinul din spate, care-i provocase paralizia aceea ce ne salvase nouă viața.

După câteva zile părăsirăm Gulbargha foarte bine dispuși. Cel mai mare dușman al nostru era mort și acum nu mai aveam a ne teme de atentate. Dar nu puteam prevedea atunci că umbra lui ne va urmări și din mormânt – încheie doctorul Bertram.

Sfârșitul volumului: **TIGRUL RĂZBUNĂTOR.**

În numărul următor:

PRINȚUL ȘI PITICUL.

EDITURA I. HERTZ BUCUREȘTI
AVENTURILE ECHIPAJULUI „DOX”
APARE ÎN FIECARE JOI

O ÎNIMĂ SFĂRĂMĂTĂ

Este romanul tradus în toate limbile al scriitorului RICHMOND FOYGER, o lucrare plină de pasiune, cu eroi din zilele noastre, ale căror suflete încercate de suferințe nu-și găsesc liniștea decât în pacea mormântului. În traducere românească lucrarea a apărut în patru volume groase (peste 2000 pagini) care se vând cu

Lei 35.— fiecare

Se găsește la toate librăriile și depozitele de ziare din țară, precum și direct la Editura I. Hertz, București I, Calea Victoriei, 8.

LEI
5

Prezentatorul acestui cupon obține orice număr, dela 1—60, din

COLECȚIA CELOR 15 LEI
plătind **NUMAI LEI 10**

în loc de Lei 15.

